Της ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Σημαίνουσες Συγκρούσεις

«Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ;»

Ο χρόνος αλλά και το κοινό έχουν αποδείξει ότι το έργο του Εντουαρντ Αλμπι «Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ;» διατηρεί ακμαίο και αμείωτο το ενδιαφέρον του θεατή μέχρι και σήμερα από τότε που πρωτοπαίχτηκε στη Νέα Υόρκη, τον Οκτώβριο του 1962.

Εκ πρώτης όψεως, πρόκειται για δύο ζευγάρια τα οποία ένα βράδυ, πίνοντας ακατάπαυστα, αφαιρούν τα προσωπεία, υπερβαίνουν τα «πρέπει» και τις κοινωνικές συμβατικότητες, φέρνοντας στο προσκήνιο τους φόβους, τις ανασφάλειες και τις αναστολές τους σ' έναν ανελέητο αγώνα επιβίωσης του ενός εις βάρος του άλλου.

Χωρίς οίκτο και με αρκετή δόση κυνισμού, η Μαρθα εξευτελίζει με κάθε τρόπο το σύζυγό της, Τζορτζ, που είναι καθηγητής ιστορικός στο Πανεπιστήμιο, μπροστά σ' ένα φιλικό ζευγάρι, τον Νικ, που είναι επίσης καθηγητής βιολόγος και τη σύζυγό του, Χάνυ, οι οποίοι με την σειρά τους αλληλοεκδικούνται ο ένας τον άλλο, σε μία επιθανάτια μάχη προσβολών και υποτίμησης.

Παρ' όλο που το έργο κινείται επιφανειακά σε ρεαλιστικές προδιαγραφές, διότι αληθινές πέρα για πέρα είναι οι διαμάχες των ζευγαριών, μετά από ένα σημείο και πέρα στην ανέλιξη της πλοκής, ο Αλμπι θέτει το σημαντικό στοιχείο του φανταστικού παιδιού που υποθετικά ανήκει στον Τζορτζ και στην Μάρθα οι οποίοι αποφασίζουν να το σκοτώσουν.

Ενα σύμβολο που εισάγει τον θεατή στο υπερρεαλιστικό επίπεδο. Με δεξιοτεχνία, ο Αλμπι κινείται με άνεση από το πεδίο του ρεαλισμού, σ' εκείνο του υπερρεαλισμού εφαπτόμενος στο χώρο του Θεάτρου του Παραλόγου.

Ζωντανή και με σύγχρονες λεκτικές προσεγγίσεις η μετάφραση των Σ. Φασουλή – Τζ. Καρέζη. Περιγραφικότατο το σκηνικό του Γ Πάτσα διατυπώνει εύγλωττα και με λεπτομέρεια το στίγμα του χώρου που πυροδοτεί τις αλλεπάλληλες εκρήξεις των συγκρούσεων και σε συντονισμό με την υπογραμμιστική μουσική του Ι. Δρόσου αποτελούν αρμονικό συνδυασμό.

Ο Γ. Βαλτινός σκηνοθετεί με προσοχή, κινείται στα μέτρα και στα σταθμά του έργου. Ο ίδιος ως Τζορτζ, με την απαιτούμενη ένταση αλλά και χωρίς ακραίες εκρήξεις διατυπώνει την αποστροφή του ήρωα για ό,τι συμβαίνει γύρω του, καθώς και την πίκρα του για ό,τι δεν μπορεί ν' αλλάξει. Η Πέμη Ζούνη, με άνεση και φυσικότητα, ξεδιπλώνει επί σκηνής τα χαρακτηριστικά της Μάρθας ως την παραμικρή λεπτομέρεια. Αρκετά καλά παίζουν ο Μάνος Γαβράς και η Μ. Καλλιμάνη, η οποία υποδύεται τη νέα, αθώα, Αμερικανίδα Χάνυ με πειστικότητα. Μια καλή παράσταση που διατηρεί επάξια τις προδιαγραφές του έργου.